

HET BOSBEZOEK VAN DE WITTE-OLIFANTEN-STAM

Mijn grootvader woonde in een boomhut. Deze boomhut stond op de takken van de hoogste boom van een heel mooi bos. In het bos woonden heel wat dieren: zoals eekhoorns, muizen, everzwijnen, herten Maar het bos was vooral bekend voor zijn konijnen want er leefden veel families konijnen die in de zandachtige grond lange gangen groeven.

Vanuit zijn boomhut kon mijn grootvader tot ver voorbij het bos kijken. Hij zag weiden, velden, moerassen en daar...ver achter een stuk woestijn kon hij de hoge, koude toppen van de grijze bergen met eeuwige sneeuw waarnemen.

Het bos was mooi en zeker die hoogste boom waarin mijn grootvader woonde. Hij woonde trouwens niet alleen in die boom. Er leefde ook nog een koppel eksters die er elk jaar hun nest maakten en de familie eekhoorn met onderaan, aan de voet van de boom hun voorraad, een hoop nootjes. Dit was dan net naast het deurtje van de familie Beer want beneden in die boom woonde de familie Beer. Jaja...het was een dikke hoge boom en de beren hadden er een gezellig huis.

Elke avond – alvorens te gaan slapen – bezocht mijn grootvader zijn berenvrienden om met hen een honingbiertje te drinken of een honingkoek te eten. Dan praatten ze wat of vertelden een verhaal. Wanneer de zon onderging klom mijn grootvader langs zijn lange ladder (gevlochten met fijne twijgen) hoog in de kruin waar de boomhut stond. Dat deed hij elke avond.

Zijn hut was een heel eenvoudige kamer met enkele ramen en een deurtje. Wie van de bosbewoners mijn grootvader nodig had, trok beneden aan een lang touw dat bovenaan vast zat aan het uiteinde van de tak waarop de hut van grootvader was gebouwd. Als men trok ging de tak met het hutje op en neer. Dan stak mijn grootvader zijn hoofd door het raam om te zien wie zich daar op de grond aanmeldde.

Op een nacht – de maan scheen maar als een fijn banaantje aan de hemel en daardoor was het nogal donker in het bos – werd plots aan grootvaders touw getrokken. Grootvader stak zijn hoofd, waarop een lange witte slaapmuts zat, door het raampje van zijn boomhut en keek naar beneden. Maar hij zag niets. Alleen hoorde hij het fijne stemmetje van Sisje de rat: “Gustaaf,” – dit was de naam van mijn grootvader – “Gustaaf, kom wakker!” piepte de rat.

“We hebben groot bezoek!”

“Groot bezoek” mompelde grootvader die snel zijn kleren aantrok maar vergat zijn lange witte slaapmuts af te doen.

Grootvader klom naar beneden. Maar daar zag hij niemand, ook niet Sisje de rat.

“Wel Sisje waar ben je?” vroeg grootvader. “Hier achter de struiken” siste Sisje bang. Grootvader mompelde: “Jij haalt me midden in de nacht uit mijn hut en dan speel je verstoppertje...kom Sisje waar is je ‘groot bezoek’?...ik zie niets”.

“Kijk dan voor je!” fluisterde een andere stem. Het was de stem van Bas de beer die zich achter een andere struik had verstopt.

Toen grootvader even rond keek, zag hij in het schrale licht dat heel wat dieren zich in de struiken rond het Hoge-Boom-Plein hadden verstopt. Grootvader begreep er niets meer van: “was dit een grap of waren ze echt bang? ...maar van wat dan ? ... Er was helemaal niets te zien.” Toen hoorde hij de stem van Leks de ekster “Kijk verdorie voor je uit!” kraste die.

Toen grootvader eindelijk voor zich uit keek, zag hij, tot zijn grote verbazing midden in het Hoge-Boom-Plein vier dikke boomstammen staan. Het plein stond plots vol met vier dikke stammen. Hoe waren die daar gekomen? Wie had ze daar gezet. Was dit opnieuw een grap?

Totaal verbaasd ging grootvader naar de boomstammen toe. Ze geleken niet op de boomstammen elders in het bos, ze waren nogal bleek. Dat kon grootvader in het schrale maanlicht nog net zien. Ze roken ook anders...en toen hij dicht bij de eerste stam stond en langzaam naar boven keek viel zijn mond nog meer open want daar zag hij geen takken maar twee witte scherpe geplooiden stokken met daar tussen een bleke gerafelde buis die tot op de grond hing. Zoiets had hij nog nooit gezien. Boven die stokken zat er telkens een blinkende glazen bol, net als grote ogen ...maar ...het waren ogen!!!! ... een boom met ogen?! En een beetje hoger gingen twee grote reusachtige bladeren. Waren het wel bladeren? En plots, toen grootvader dit alles gezien had begon de buis lichtjes te wiebelen.

Onder die buis opende zich een groot gat waar grootvaders hoofd met zijn lange slaapmuts wel twee keer in kon ...

Alles dat op die vier stammen stond begon wat te wiegen terwijl er uit dat gat onder die buis een geluid kwam. Een groot maar heel vriendelijk geluid.

Grootvader was verbijsterd: dit waren geen boomstammen maar de poten van een heel groot dier.

“Dag meneer Gustaaf,” klonk het met een warme stem “ wat goed dat U nu niet wegloopt... Ik ben een olifant en heet Baziël, de baas van de 200 witte olifanten. Zij staan aan de rand van het bos en vragen Uw toestemming om binnen te komen. We komen van heel ver, waar het veel warmer is dan hier. Ons bos is volledig uitgebrand en we zoeken een bos om enkele jaren te wonen tot alle bomen en struiken teruggegroeid zijn. Dan gaan we terug.”

De stem was warm en vriendelijk en hier en daar klonk het een beetje triest. Maar omdat de stem zo mooi klonk en omdat er met grootvader niets verkeerd gebeurde, kwamen alle dieren achter de struiken weer tevoorschijn en schaarden zich achter grootvader om verder te luisteren. Baziël deed zijn droevig verhaal: hoe hard ze geprobeerd hadden om hun bos te blussen, hoe ze ten slotte hun geliefde bos verlaten hadden, doorheen de woestijn en de velden, van bos tot bos verhuisden om telkens opnieuw eten te vinden. En hoe ze ten slotte in het bos van grootvader en de dieren aankwamen.

Toen Baziël alles verteld had, heerste er een lange stilte op het Hoge-Boom-Plein. Elk dier dat voorheen nog zo bang was van dit nooit geziene wezen had een diep medelijden. Maar toen nam grootvader – die een beetje de baas was in het bos – het woord, slikte even en hoestte wat : “ Beste meneer Baziël, Uw verhaal heeft grote indruk op ons gemaakt en U bent van harte welkom in ons bos. Ik denk dat het voor iedere inwoner van het bos goed is als U vannacht samen met de andere olifanten aan het bosmeer verblijft, daar is plaats, drinken en eten in overvloed. Wat Uw vraag betreft om hier te blijven kan ik niet alleen beslissen. Daarover moeten alle dieren in het bos het eens zijn. Daarom komen we morgenavond hier op het Hoge-Boom-Plein samen.”

De ogen van de witte olifant blonken van dankbaarheid en hij nam met veel dankbetuigingen afscheid van de dieren om begeleid door Bas de beer zijn vrienden te halen en naar het bosmeer te trekken.

Het werd weer rustig in het bos want iedereen spoedde zich naar zijn bed zodat ze de volgende dag wakker en fris een belangrijke beslissing konden nemen.

De avond van de grote vergadering zat het Hoge-Boom-Plein vol met bewoners van het bos. In de overhangende takken hadden alle vogels post gevat. In en rond een paar struiken zag je de insecten. En op de grond waren er de familie rat, de bosmuizen, enkele padden, de everzwijnen, de vossen, de beren en de herten. De eekhoorns vonden een plaatsje tegen aan de stam van de hoge boom.

Eén soort dieren was afwezig: de konijnen. Niemand wist waar ze bleven maar na lang wachten opende grootvader de vergadering:

“Beste dieren van het bos. Er staat ons een belangrijke beslissing te nemen” zei hij plechtig, iedereen luisterde eerbiedig. “We moeten beslissen of de olifanten hier voor enkele jaren kunnen blijven wonen”.

“Blijven” riep een eekhoorn geestdriftig.

“Ja, blijven wonen” riep de specht

... en zo ging dat door. Van alle kanten werd geroepen dat de witte olifanten jaren konden blijven wonen.

De uil die op de laagste tak van de hoge boom zijn plaats had ingenomen, schudde eens met zijn veren en toen werd het weer stil, want iedereen wist dat als hij met zijn veren schudt, hij iets belangrijk te zeggen had.

“Beste vrienden” zei hij rustig “voor mij mogen ze ook blijven maar alle dieren die in het bos wonen moeten het eens zijn. Ik denk dat alle dieren die hier zijn willen dat de olifanten blijven, maar de konijnen zijn er nog niet, we moeten wachten tot ze ook instemmen.”

Iedereen vond dat de uil wijs gesproken had en net toen het weer stil werd in de vergadering kwamen de tien oudste konijnen aangehold. Maar hoe zagen ze eruit?

Hun vachten waren beslijkt en bestoft, hun oren hingen geplooid en gekreukt naast hun hoofd, ze zagen er ontzettend moe uit.

“Wat is er gebeurd?” vroegen de padden “hebben de wolven jullie achterna gezeten?”. “Het was bijna zo erg” zie het oudste konijn dat zijn pels zat te likken. “We hebben de ganse dag onze gangen moeten uitgraven. Door de zware poten van de olifanten stortten onze gangen in en kon niemand nog naar boven om eten te zoeken. De anderen zijn nu nog aan het graven”.

Het werd weer stil tussen de dieren. Iedereen vond dit zeer erg voor de konijnenstam maar ook voor de witte olifanten. Want zij maakten het leven van de konijnen onmogelijk.

Daarom vroeg grootvader: “Beste konijnen: het is goed dat jullie nu gekomen zijn om met ons te helpen beslissen. Kunnen de witte olifanten hier blijven of niet?” “Voor ons kunnen ze spijtig genoeg niet blijven anders kunnen wij niet in onze gangen blijven wonen” zei het oudste konijn bijna droevig.

Er werd gemompeld in de menigte. Maar elk dier drukte zijn medeleven uit met de konijnenstam en had ook groot medelijden met de olifanten die nu verder moesten zoeken naar een goed bos om enkele jaren te leven.

De uil die het medeleven van de dieren begreep stelde voor om de olifanten uit te nodigen om nog wat uit te rusten aan de rand van het bos, rond het Randmeer.

Daar is zeker nog eten voor drie weken en kunnen de olifanten de gangen van de konijnen niet beschadigen. Dit voorstel werd door de ganse vergadering aanvaard.

En zo gebeurde het dat de volgende dagen en weken de stam van de 200 witte olifanten aan de rand van het bos verbleef. Elke avond waren er dieren die met hun vreemde bezoekers samen zaten en luisterden naar de verhalen die de olifanten uit hun verre warme streken meebrachten. De dieren van het bos en de olifanten werden dikke vrienden. Het werd hoe langer hoe meer spijtig dat de dag naderde waarop de olifanten zouden vertrekken.

MAAR VOOR HET ZO VER KWAM, GEBEURDE ER IETS INGRIJPENDS. OP EEN NAMIDDAG – NOG NET DRIE DAGEN VOOR DE OLIFANTEN MOESTEN VERTREKKEN – WERD GROOTVADER IN ZIJN BOOMHUT OPNIEUW WAKKER GESCHUD, NET TOEN HIJ ZIJN MIDDAGDUTJE DEED.

Terug sprong grootvader uit zijn bed en keek door het raam naar beneden. Omdat het een mooie zonnige dag was, zag hij heel duidelijk wie daar beneden op de grond stond. Het was Spring de snelheidskampioen onder de konijnen – de konijnen van het bos hielden in de zomer soms hardloopkampen – . Spring, een jong konijn, zag er anders heel fris uit. Nu was hij heel buiten adem, hij kon bijna niet meer spreken.

“Gustaaf, Gustaaf” hijgde hij angstig “Ze komen, ze komen”.

Grootvader wou duidelijkheid: “Wie komt er?” “De wolven” stotterde Spring “Een verkennerswolf heeft me achterna gezeten en toen ik even om keek zag ik er wel 100, 200, 3... aan de grijze bergen. Grootvader beviel: “Ga naar je stam en verwittig iedereen dat ze de gangen dieper graven om zich beter te verstoppen, ik zal bedenken wat we er tegen kunnen doen. Spring holde naar zijn familie en stam.

Grootvader keek door het raam aan de andere kant van de hut waarvan het zicht uitgaf op de woestijn voor de grijze bergen. En daar zag hij in de verte een grote stofwolk van een horde wolven steeds dichterbij het bos komen. Het moeten er meer dan duizend geweest zijn. Het maakte grootvader erg bang want zoveel wolven waren het de vorige keer – nu al meer dan 20 jaar geleden – niet geweest en toen hadden ze bijna elk konijn verscheurd. Er moest iets gebeuren maar wat? De dieren die in het bos woonden waren geen echte vechtersbazen. Er was bijna nooit ruzie in het bos. Dus zij konden de bloeddorstige wolven niet weerstaan.

Plots kreeg grootvader een idee? Hij beviel Leks de ekster die ook in de boomkruin woonde om Baziel de olifant te laten komen. Toen Baziel in allerijl aankwam legde grootvader de noodsituatie uit. Baziel zei niets, behalve dat grootvader op hem kon rekenen. “Kijk maar vanuit je hut wat we zullen doen”

Grootvader vond het wat vreemd wat Baziel zei maar toch moest hij er op vertrouwen. Buiten de olifanten was er niemand in het bos opgewassen tegen meer dan duizend wolven. Dus klom grootvader in zijn boomhut om te kijken wat er zou gebeuren. Toen zag hij hoe dicht de wolven reeds genaderd waren. Ook zag hij dat er nog steeds stofwolken van stormende wolvenhorden over het bergpad en de woestijnvlakte richting bos kwamen. De wolven die reeds bij het bos waren, omsingelden langs alle kanten het bos. Tezelfdertijd zag hij hoe de olifanten, schitterend met hun witte vacht in de stralende zon, op een olifantendrafje – log en grappig – zich op de bosrand verspreidden. Om de tien bomen bleef een olifant achter.

Om te begrijpen wat er toen gebeurde moet je weten dat het bos omringd was door allerlei grote en kleine beekjes. Toen alle olifanten rondom het bos hun stellingen hadden ingenomen vielen de wolven aan. Met honderden tegelijk in een razende snelheid. Maar telkens ze te dicht de rand naderden spotten de olifanten met hun slurf het water uit de beken in de muilen van de wolven. Als er iets is dat een wolf niet kan verdragen dan is het wel water. Elke wolf die zo gewassen werd, sloeg in paniek op de vlucht voor het water. Blindelings botsten ze dan tegen andere wolven, die hun aanval juist hadden ingezet, waardoor er een ongelooflijk geharrewar ontstond tussen de wolven zelf. Tenslotte sloegen ze allen op de vlucht, in welke richting ze liepen was niet belangrijk als het maar niet in de richting van de spuitende olifanten was. Toen er tot aan de horizon geen enkele wolf nog te zien was ontstond er een oorverdovend getrompetter dat tot ver achter de bergen galmde. Zo luid klonk het. De olifanten speelden hun overwinningslied. Tegelijk verzamelden ze met Baziel rond het randmeer en toen ze daar alle 200 verzameld waren, hoorde je tot diep in het bos lachen want elke olifant probeerde te vertellen hoe ze een wolf met een natte kop en de staart tussen de poten zagen afdruipen.

Ook de andere dieren kwamen in volle dankbaarheid hun vrienden opzoeken. Dankbaarheid was er niet in het minst bij de konijnen die zelfs hun vrienden en de olifanten uitnodigden op een groot feest in het bos. Er werd gelachen, er werden grappen verteld, er werd gezongen en er werd gedanst. En toen heel laat in de nacht het feest een einde nam, ging ieder weer naar zijn hol of nest.

Ook de konijnen. De konijnen konden vaststellen dat ondanks het dansen van 200 olifanten in het bos, hun gangen niet meer beschadigd waren zoals de vorige

keer. Wat was er gebeurd? Toen de wolven in aantocht waren om aan te vallen, hadden de konijnen op bevel van grootvader hun holen dieper gegraven. Omdat de trillingen in de grond door de zware olifantenpoten niet zo diep konden gaan, konden zij de nieuwe gangen niet bereiken.

Toen iedereen de volgende dag goed uitgeslapen was, riepen de konijnen alle bewoners van het bos bijeen alsook de 200 olifanten. Ze vroegen of iedereen akkoord ging dat de witte olifanten in het bos konden blijven zolang ze het nodig vonden, gezien de konijnenholen en – gangen nu veel sterker waren en gezien ze nu zo'n goede vrienden waren. Iedereen was het eens, ook de olifanten.

Van toen af bleven de witte olifanten nog 3 zomers om daarna terug naar hun oude bos te gaan waar jonge bomen en struiken een nieuw bos hadden gemaakt.

Lucas Vandenbussche, Lappersfort Poets Society, verteld op de dag van de Aarde in een verhalenronde tijdens de eerste Chartreusehappening 20-21 april 2002. Opgetekend op 8 mei 1999. Meer info op www.ggf.be